

[Indenrigs- og boligministeren.]

være i den dybt deprimerende situation at være nødt til at lave meget kortvarige yderligere forlængelser.

Det er mit håb, at der efterhånden i den danske befolkning og i den høje rigsdag har bredt sig en stærk følelse af, at den ulighed, som der er mellem huslejeniveauerne, den skævhed, som er opstået gennem de senere års udvikling, nu på en eller anden måde må bringes til ophør. Jeg har den tro, at den fremgangsmåde, som er nødvendig for at løse disse problemer, må tage sigte dels på at give en dækning for den udgiftsstigning, som har fundet sted ved driften af fast ejendom, dels på pålæggelse af en — eventuelt ved skattenedsættelse kompenseret — huslejeafgift eller boligafgift, hvorved det misforhold kan formindskes, som der er mellem lejeniveauet i nye ejendomme og i gamle ejendomme; det bør ikke fortsat være et spørgsmål om held i livets lotteri, om man kan komme til at bo for ingen penge, praktisk talt ingen penge i sammenligning med, hvad det koster at bo i de ejendomme, som må opføres under det nuværende prisniveau. Jeg er sikker på, at vi derigennem kunne opnå en bedre udnyttelse af boligmassen, og vi kunne i det hele taget på en lettere og mere retfærdig måde bekæmpe den bolignød, som vi lever under i øjeblikket.

Med disse bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale lovforslagene, som er vedtaget i folketinget, til hurtig og velvillig behandling i dette høje ting.

Chr. J. Hansen: Det gælder samtlige de tre lovforslag, der her er til behandling, og som angår lejeloven, boliganvisningsloven, og boligstøtteloven, at det drejer sig om en forlængelse af de gældende love, og det er der ikke nogen grund til at sige ret meget om. Grunden, hvorfor man ønsker dem forlænget, er vi jo alle klar over, og yderligere har den højtærede boligminister nu oplyst os derom. Aarsagen er, at man ikke i det udvalg, der er nedsat til behandling af disse spørgsmål, har afsluttet sit arbejde.

I fjor gav behandlingen af forlængelsesforslagene jo, særlig i det andet høje ting, anledning til en meget lang debat, og der blev af de nuværende regeringspartier, der dengang var oppositionspartier, stillet flere ændringsforslag, og da de blev forkastet, blev resultatet, at lovenes forlængelse vedtoges uden tilslutning af de nuværende regeringspartier. I år er billedet altså i nogen grad vendt om. Nu foreslås denne forlængelse uden ændring, og det tror jeg er klogt.

Der forekommer mig altså som sagt ikke at være nogen grund til debat om, hvad der skal ske i fremtiden. I udvalget er jo alle forskellige politiske anskuelser repræsenteret, og jeg vil i alt fald for mit vedkommende ønske og håbe, at det når til enighed om denne, jeg synes nok man kan sige for store befolkningskredse betydningsfulde sag, og sker det ikke, bliver der til den tid lejlighed til en nærmere drøftelse af spørgsmålet. Jeg må måske lige have lov til at sige, at fra mange sider i befolkningen ønskes der jo ændringer i de pågældende love, det er der ingen tvivl om, men vi er også klar over, at det er så kompliceret og ømtåligt et område, der her skal lovgives om, at man må give det pågældende udvalg tid til nærmere at undersøge problemerne og gennemgå dem grundigt. Alle ville nok have været mest tilfredse, såfremt man ganske simpelt kunne have sagt: her er et område, hvor der ikke længere er brug for lovgivningsmagtens indblanding, men en sådan tanke er der jo ingen, der har, og der er nok heller ingen, der kan have nogen mening om, hvornår den dag kommer, da man kan sige det på den måde. Derfor skal jeg på mit partis vegne gerne anbefale den foreslåede forlængelse gennemført her i det høje ting.

Måske må jeg, inden jeg slutter, have lov til at rette et enkelt spørgsmål til den højtærede boligminister; jeg ved ikke, om det er muligt at svare derpå, men alligevel synes jeg, at jeg gerne vil have lov til at nævne det. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at der ude i befolkningen hersker en stærk nervøsitet med hensyn til boligbyggeriet i den kommende tid. Man bliver daglig ringet op med henstilling om at henvende sig i boligministeriet i en eller anden lånesag. Der er nemlig mange mennesker landet over, som ved sparsommelighed har erhvervet sig en byggegrund, og det er, i hvert fald når det drejer sig om byggegrunde i byerne, ikke billigt. Der er adskillige familier, der har udvist stor sparsommelighed i årenes løb for at blive ejere af en byggegrund; derefter har de haft udgifter til tegninger, planer, overslag o. s. v. over det hus, som de har tænkt sig at ville bygge — det kan være mindre, eller det kan være større, men i hvert fald som man nu i den enkelte familie mener at have råd eller lyst til det. Det, jeg gerne vil spørge den højtærede boligminister om i denne forbindelse, er, om der er mulighed for, at disse mennesker i hobe-tal nu efterhånden bliver skuffet. Efter de opringtoner, man får om disse spørgsmål, og den nervøsitet, der hersker, tror jeg det